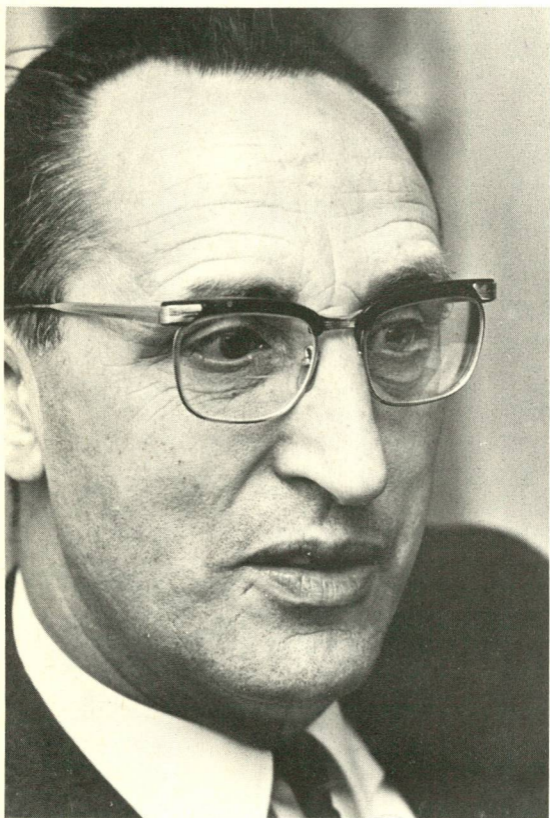

VERROKEN, Jan, politicus (Melden 30 januari 1917).

Hij studeerde Germaanse filologie aan de universiteit te Leuven (licentiaat in 1941). Sedert 1950 kamerlid voor de Christelijke Volkspartij (CVP) voor Oudenaarde. Van 1966 tot '69 voorzitter van de Vlaamse CVP-kamerfractie.

Als politiek en geestelijk erfgenaam van het in 1945 terechtgestelde katholieke kamerlid Leo Vindevogel behoorde Verroken in de eerste jaren van de naoorlogse periode tot de zeldzame politici die kordaat protesteerden tegen het anti-Vlaamse karakter van de repressie en de niet-naleving van de taalwetten. Daar hij als inwoner van een taalgrensgemeente bijzonder vertrouwd was met de taalproblematiek, speelde hij een zeer actieve rol in de werkzaamheden van het centrum-Harmel. Als kamerlid zorgde hij ervoor, dat zijn partij zich steeds meer ging inzetten voor herziening van de taalwetgeving, vastlegging van de taalgrens, zetelaanpassing en culturele autonomie. In 1963 trad hij op als rapporteur van de nieuwe taalwet in bestuurszaken. Tevergeefs trachtte hij voor de Brusselse agglomeratie een verkavelingsplan te doen aanvaarden, dat de bedoeling had de overwegend Franstalige wijken uit de Vlaamse randgemeenten te lichten en bij de hoofdstad te voegen,

waardoor faciliteiten in die randgemeenten overbodig zouden worden. De Saeger verdedigde het plan op Hertoginnedal, maar kreeg geen steun.

Op het hoogtepunt van de onenigheid rondom de overheveling van de Franse afdeling der Leuvense universiteit, eiste Verroken in een ophefmakende interpellatie een formele overhevelingsverbintenis vanwege het kabinet-Vanden Boeynants; dat was daartoe niet bij machte en moest dientengevolge ontslag nemen. Op 19 juni 1969 nam Verroken zelf ontslag als fractievoorzitter, omdat de regering-Eyskens een definitieve beslissing inzake de economische status van de zes randgemeenten-met-faciliteiten andermaal verdaagde.

In het debat over de grondwetsherziening hield hij zich op de achtergrond en ijverde hoofdzakelijk op gewestelijk niveau voor de fusie van de gemeenten in zijn arrondissement. Daar hij voorstander was van de invoering van een regionale wetgeving en van de oprichting van grote, samengevoegde gemeenten, ging hij van 1971 af opnieuw actiever optreden in de diverse onderhandelingen over het verdere verloop van de staatshervorming.

In 1973 behoorde hij tot de bitterste tegenstanders van de driedelige-regering-Leburton, maar geleidelijk verminderde zijn invloed op de CVP-fractie, waarin een nieuwe generatie was aangetreden. Hij werd dan ook niet opgenomen onder de onderhandelaars, die in april 1974 tijdens het historische conclaaf van Steenokkerzeel de toenadering tussen de christen-democraten, de liberalen en de regionale partijen bewerkstelligden.

WERKEN: *Over taal- en taalgrenspolitiek*, in *Gemeente en Provincie* (9 oktober 1954, p. 245-260); - *Historische kijk op het taalgrensprobleem*, in *De Gids op maatschappelijk gebied* (1960, p. 419-442); - *De Voerstreek en de aanpassing van de administratieve grenzen aan de taalgrens* (z.j.); - *Twintig jaar Vlaamse weerbaarheid. De Vlaamse CVP leidt de Vlaamse ontvoogdingsbeweging* (1965). **MANU RUYSS**